

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

01 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2016, declarate de avocata Aurelia Mîrzîncu și de inculpatul

Munteanu Gheorghe Xxxxxx, născut la xx xxxxx xxxxx, originar și locuitor al mun. Xxxxxxx, or. Xxxxx, str. Grădinilor 5, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat prin:

1) sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22.09.2016, în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) d), 192¹ alin. (2) lit. a), 84, 90 Cod penal, la 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>07.05.2014 – 23.06.2006,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>13.07.2016 – 06.12.2016,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>18.01.2017 – 01.03.2017,</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 23 iunie 2016, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul Munteanu Gheorghe a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal la 6 luni închisoare, în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la 6 luni închisoare, în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. d) Cod penal la 4 luni închisoare, în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal la 7 luni închisoare, în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal la 1 an și 4 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în domeniul economic pe un termen de 3 ani, și în baza art. 192¹ alin. (2), 79 Cod penal la 1 an închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în domeniul economic pe un termen de 3 ani.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, *prin adăugirea* parțială a pedepsei neexecutate, aplicate prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22.09.2015, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în domeniul economic pe un termen de 3 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoarea i-a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Cot S., însă în privința lui hotărârile judecătorești nu se contestă.

2. Instanța de fond a constatat că în noaptea de 23 spre 24 februarie 2014, inculpatul Munteanu Gheorghe, aflându-se în mun. Chișinău, or. Vatra, având intenția sustragerii pe ascuns a bunurilor lui Popazoglo S., a pătruns în gospodăria acestuia de pe teritoriul ÎP „Vilele Briz”, de unde a sustras pe ascuns un aspirator „Samsung” - 1500 de lei, un centru muzical „Samsung” - 2000 lei, 6 sticle de coniac „Царский стандарт” - 480 lei, 6 sticle de rachiu „Hai noroc” - 420 de lei, 8 sticle de vin spumos „Moldova” - 400 lei, cauzând părții vătămate o daună considerabilă, în mărime de 4800 de lei.

Tot el, la 15 martie 2014, orele 23.00, împreună cu inculpatul Cot S. și cu o persoană în privința căreia cauza penală a fost disjungată, având intenția răpirii unui mijloc de transport, fără scop de însușire, forțând cu ajutorul unei șurubelnițe lacătul de la ușa șoferului, au pătruns în automobilul „Nissan Sunny”, număr de înmatriculare XXX XXX, care era parcat lângă casa de locuit de pe str. Xxxxxx nr.Xx, or.Xxxxx, mun. Xxxxxxx, și fără a porni motorul au împins mașina la o distanță de aproximativ 100 metri, unde Cot S. cu ajutorul firelor electrice din mecanismul de startare a pornit motorul și la volan a urcat Munteanu G., după care toți trei s-au plimbat cu automobilul răpit pe teritoriul mun. Chișinău, abandonându-l ulterior în apropierea s. Ghidighici, într-un șanț de pe marginea drumului.

Tot el, în noaptea de 15 spre 16 martie 2014, orele 07.00, împreună cu inculpatul Cot V. și cu o persoană în privința căreia cauza penală a fost disjungată, repartizându-și din timp rolurile în vederea săvârșirii unei infracțiuni, prin participație simplă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu intenție directă, din motive de cupiditate, nefiind observat de nimeni, prin forțarea lacătului ușii de la intrare, au pătruns în automobilul „Nissan Sunny”, număr de înmatriculare XXX xxx, parcat pe str. Xxxxxx xx, or. Xxxxx, mun. Xxxxx, care aparține lui Rotari A., de unde pe ascuns au sustras automagnetola „Pioner” la prețul de 800 lei, un încărcător de la telefon mobil „Iphone” - 250 lei, o cartelă de memorie flash cu capacitatea de 32 GB - 200 lei, o cartelă de memorie cu capacitatea de 8GB - 150 lei și bani în sumă de 1900 lei, cauzând părții vătămate o daună considerabilă, în sumă totală de 3300 lei.

Tot el, la 29 aprilie 2014, orele 17.00, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a pătruns pe teritoriu întreprinderii SA „Lusmecon”, amplasat pe str. XXXXXX x, or. XXXXXX, mun. XXXXXX, de unde a încercat să sustragă pe ascuns de la macaraua „CZ – 20” 10 metri de cablu de culoare neagră, la prețul de 799 lei, însă din cauze independente de voința acestuia, nu s-a produs efectul din motiv că a fost stopat de către paznicul Ținta V., după care a părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzând astfel S.A „Lusmecon” un prejudiciu material considerabil.

Tot el, la 20 iunie 2015, ora 21.00, aflându-se în mun. XXXXXX, str. XXXX XXXXX xx, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, invocând pretextul de a se plimba, a însușit ilegal de la minorul Telpiș I., bicicleta de model „Dutset”, la prețul de 4401 lei, cauzându-i părții vătămate Osadceaia O. o daună în proporții considerabile.

Tot el, la 04 august 2015, ora 03.00, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, acționând cu intenție directă îndreptată spre atingerea scopului stabilit, prin înțelegere prealabilă și comun acord cu o persoană în privința căreia cauza penală a fost disjungată, ambii fiind în stare de ebrietate alcoolică, au pătruns în automobilul „Opel Kadett”, număr de înmatriculare XXX xxx, care aparține lui Tracenco I., și care era parcat pe str. XXXXXXXX xx, or. XXXXX, mun. XXXXXX, de unde au sustras un acumulator de model „Vesta”, cauzând părții vătămate daune în proporții considerabile, în sumă de 1200 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina și faptele indicate în rechizitoriu, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Deoarece probele menționate i-au confirmat integral vinovăția, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, în baza art. 192¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, ca răpirea mijlocului de transport fără scop de însușire, săvârșit de către mai multe persoane, în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca tentativă de furt, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile, în baza în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, ca sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită de două persoane prin pătrundere în alt loc de depozitare și cu cauzarea de daune în proporții considerabile, în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, ca sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane cu cauzarea de daune în proporții considerabile și în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, ca sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în domiciliu și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 16, 61, 75, 79 Cod penal, că inculpatul s-a căit sincer de cele săvârșite, că anterior a fost condamnat, pedeapsa nefiind executată integral, că nu este angajat în câmpul muncii, este necăsătorit, se caracterizează satisfăcător, dorește să restituie integral prejudiciul material cauzat părților vătămate, că are o vârstă tânără, că infracțiunile

săvârșite fac parte din cele grave și mai puțin grave, că faptele pe episoadele din 23.02.2014, 15.03.2014, 29.04.2014 și 17.06.2014 au fost săvârșite când era minor, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate.

3. Procurorul în Procuratura sect. Buiucani, mun. Chișinău, Liuba Conșina, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai aspră, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Apelanta a indicat că aplicarea unei pedepse nonprivative de libertate duce la neglijarea scopului legii penale, care mai veghează și asupra prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât de către făptuitor cât și de alte persoane terțe.

Pedeapsa stabilită inculpatului este prea ușoară, fiind individualizată contrar prevederilor art. 61 Cod penal, și nu își va atinge scopul de corectare a inculpaților.

Inculpatul nu a reparat paguba cauzată părților vătămate, iar circumstanța respectivă urma a fi luată în calcul de către instanță la individualizarea pedepsei.

Instanța de fond urma să țină seama de faptul că inculpatul și-a format un sistem degradat de valori conform cărora preferă activitatea criminală în detrimentul respectării legalității, deși este major, nu a considerat de cuviință să se identifice într-un anumit domeniu de muncă. Astfel, reeducarea inculpatului poate avea loc doar prin numirea unei pedepse reale, cu executare în penitenciar.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2016, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Munteanu Gheorghe a fost condamnat în baza art.186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal la 6 luni închisoare, în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 79 Cod penal la 6 luni închisoare, în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 79 Cod penal la 6 luni închisoare, în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. d), 79 Cod penal la 4 luni închisoare, în baza art. 186 alin. (2) lit. b, c), d) Cod penal la 2 ani și 8 luni închisoare, în baza art. 192¹ alin. (2) lit. a), 79 Cod penal la 1 an închisoare, în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de administrarea și gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de administrarea și gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, prin cumularea parțială a pedepsei aplicate prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 22.09.2015, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de administrarea și gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, din momentul reținerii.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că în ședința de judecată a instanței de apel inculpatul nu s-a prezentat, fiind imposibilă aducerea lui forțată. Prin încheierea Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău s-a admis demersul procurorului și s-a aplicat față de inculpat arestul preventiv pe un termen de 30 de zile, cu anunțarea

acestui în căutare, cauza penală fiind examinată conform prevederilor art. 321 Cod de procedură penală.

Instanța de fond, corect a stabilit starea de fapt, vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a acțiunilor lui infracționale, însă la stabilirea pedepsei nu a ținut cont de prevederile art. 79 alin. (1) Cod penal, și anume că minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională.

Astfel, urmează a fi aplicate prevederile art. 79 Cod penal, pentru comiterea infracțiunilor în minorat, prevăzute de art. 192¹ alin. (2) lit. a), 186 alin. (2) lit. b), d), 27, 186 alin. (2) lit. d), 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

Instanța de fond, urma să țină cont și de faptul că inculpatul și-a format un sistem degradat de valori conform cărora preferă activitatea criminală în detrimentul respectării legalității, nu a considerat de cuviință să se identifice într-un anumit domeniu de muncă, iar reeducarea lui poate avea loc doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7, 16, 61, 75, 77, 79 Cod penal, că s-au stabilit circumstanțele atenuante – recunoașterea vinei, căința sinceră și acordul de a fi examinată cauza în baza probelor de la urmărirea penală, cu recunoașterea necondiționată a vinei, că inculpatul s-a eschivat de la judecarea cauzei, fiind legal citat nu s-a prezentat, fiind imposibilă de executat aducerea lui forțată, deoarece nu se cunoaște locul de aflare, ulterior el fiind anunțat în căutare, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă doar prin izolare de societate.

5. Avocata Mîrzîncu Aurelia, a declarat recurs ordinar în numele inculpatului, în care solicită casarea acestei decizii cu menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenta a invocat că decizia instanței de apel este una ilegală și neîntemeiată, bazată pe aprecierea eronată a probelor anexate la dosar, cauza fiind examinată unilateral, iar pedeapsa aplicată inculpatului este una prea aspră în raport cu fapta comisă și consecințele acesteia.

Astfel, la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei, instanța de apel nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii comise, de faptul că inculpatul a comis infracțiunea fiind minor, a recunoscut vina pe deplin, solicitând examinarea cauzei penale în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală.

Instanța de apel a casat sentința Judecătoriei Botanica din 23.06.2016, pe când inculpatul a fost condamnat prin sentința judecătoriei Buiucani din 23.06.2016.

Astfel, instanța de apel, la judecarea cauzei nu a respectat întocmai principiile de bază care reglementează desfășurarea unui proces penal echitabil, nu a fost dată o apreciere justă probelor, formată în urma examinării multiaspectuale și în mod obiectiv.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

5.1. Inculpatul la fel a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă nonprivativă de libertate, sau aplicarea amnistiei.

Recurentul a invocat, că instanța de apel a examinat cauza în lipsa sa, stabilindu-i o pedeapsă de 3 ani închisoare fără a fi citat la ședințele curții de apel din 01.12.2015, 23.06.2016, 03.07.2016 și 20.12.2016.

Urmează a-i fi aplicată o pedeapsă mai blândă, deoarece faptele au fost comise atunci când era minor.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul avocatei este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede mai multe temeiuri pentru recursul ordinar, cum ar fi situațiile când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct.5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu sunt specificate, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, care ar fi erorile de drept concrete și esența circumstanțelor că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, în recursul declarat de inculpat nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, lipsind totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în aspectul dat (*pct.5.1. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile nominalizate nu întrunesc condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale avocatului și inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 61, 75, 79 alin. (1) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă. Minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, instanța de apel just ținând cont inclusiv și de faptul că inculpatul a comis unele infracțiuni fiind minor, dar și că a săvârșit mai multe crime, astfel, formându-și un sistem degradat de valori conform cărora a preferat activitatea criminală în detrimentul respectării legalității (*pct. 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o

acuzatie penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5., 5.I. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5., 5.I. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune avocata și inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5.I. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Totodată, potrivit art. 321 alin. (1), (2) pct. 1), (5) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanță și în instanța de apel are loc cu participarea inculpatului, cu excepția cazurilor prevăzute de prezentul articol. Judecarea cauzei în lipsa inculpatului poate avea loc în cazul când inculpatul se ascunde de la prezentarea în instanță. Instanța, în cazul neprezentării nemotivate a inculpatului la judecarea cauzei, este în drept să dispună aducerea silită a inculpatului și să-i aplice o măsură preventivă sau să o înlocuiască cu o altă măsură care va asigura prezentarea lui în instanță, iar la demersul procurorului, să dispună anunțarea inculpatului în căutare. Instanța decide judecarea cauzei în lipsa inculpatului din motivele prevăzute în alin.(2) pct.1) numai în cazul în care procurorul a prezentat probe verosimile că inculpatul se sustrage de la judecată.

Or, argumentul recurentului, că instanța de apel a judecat cauza în lipsa sa, nefiind citat la ședințele instanței de apel din 01.12.2015, 23.06.2016, 13.07.2016 și 20.12.2016, nu poate fi reținut, deoarece, potrivit materialelor cauzei, pentru ședințele de judecată din 30.08.2016 și 04.10.2016, inculpatului i-au fost expediate citații, acestea fiind recepționate de către ultimul, dovada servind respectivele avize de recepție (Vol. X, f.d.130, 141, 145, 148). Totodată, în cadrul ședinței din 04.10.2016, procurorul a fost obligat să dispună aducerea forțată a inculpatului pentru ședința din 25.10.2016, iar potrivit raportului din 07.11.2016, s-a stabilit că acesta nu se află la domiciliu, fiind astfel dispusă, prin încheiere judecătorească, aplicarea arestului preventiv față de inculpat și anunțarea lui în căutare, ulterior, fiind pornit și dosar de căutare în privința inculpatului (Vol. X, f.d.156-157, 167-170, 176,179,185, 145, 148), iar cauza fiind corect judecată în lipsa lui, cu respectarea normelor legale enunțate.

La fel, potrivit art. 249 Cod de procedură penală, erorile materiale evidente din cuprinsul unui act procedural se corectează de însuși instanța de judecată care a întocmit actul, la cererea celui interesat ori din oficiu. Prin urmare, chestiunea abordată de recurent, că instanța de apel incorect a indicat în dispozitivul deciziei că se casează sentința Judecătoriei **Botanica** din 23.06.2016, pe când inculpatul a fost condamnat prin sentința judecătoriei Buiucani din 23.06.2016, nu reprezintă o eroare de drept și soluționarea ei nu ține de competența instanței de recurs (pct. 5. din decizie).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i-au fost aplicate pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocata Aurelia Mîrzîncu și de inculpatul Munteanu Gheorghe Xxxxx, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2016, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 martie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco